

**Antoninus Diana Panormitanus, Clericus Regularis, Doctor
Celeberrimus, Coram S. D. N. Alexandro VII. Episcoporum
Examinator, & Sancti Officij Regni Siciliae Consultor,
Coordinatus, Seu Omnes ...**

Diana, Antonino

Lugduni, M. DC. LXXX.

24. An Prælati nostræ religionis, & aliarum possint benedicere paramenta
non solum nostrarum Ecclesiarum, sed etiam exterarum? Ex p. 3. tr. 2.
res. 40.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-76429](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-76429)

De Dubiis Regularium. Resol. XXIV. &c. 17

qui adducit verba privilegij dicti Innocentij Papæ, & idè sic asserit: Abbatibus non est interdictum campanas ad vsum alterius loci consecrare, vt docet communis praxis, & consuetudo. Videmus enim actu Abbates habentes vsum Pontificalium, consecrare campanas vpedecumque ad eos ad hunc effectum delatas. Et idè dicendum puto de Altaribus portatilibus, de corporalibus, & vestibus, &c. Ita Tamburinus. Vide etiam Riccium, virtum quidem doctum, sed in hoc sibi contrarium in collect. part. 4. col. 955. qui malè citat pro hac sententia Maceratem.

3. Quoad consecrationes campanarum etiam idè dicendum est ex privilegijs Urbani II. & Pauli III. quæ referuntur à Tamburino *vbi supra* q. 12. & à Renato Chopino in *Monast. lib. 1. tit. 2. num. 18.* Ex quibus omnibus privilegijs sententiam in fauorem Abbatum tenuit Sacra Cardinalium Congregatio, vt testatur noster Pater Naldus in *sum. ver. Abbas, num. 2.* vbi sic asserit: Abbas benedictus mitræ, & baculi pastoralis vsum habens, ex Sacra Congregationis declaratione non potest se ingerere in illis benedictionibus, in quibus vnctio requiritur. Dubitatum verò fuit, an huiusmodi declaratio, seu prohibitio, sit intelligenda de omnibus Abbatibus etiam Regularibus, & qui gaudent privilegijs amplissimis, pro benedictionibus altarum, calicum, & huiusmodi, & eadem Sacra Congregatio, instante Procuratore Generali Congregationis Casinensis, & exhibente summarij privilegiorum, & gratiarum eiusdem, declarauit in hæc verba, videlicet Decisionem, aliàs à se editam, vt Abbates vtrumque benedicti, benedicere non possint ea, in quibus vnctio requiritur, non obstat quominus iidem prædicte benedictionis munus quoad ea, in quibus vnctio requiritur, impendere queant, si specialibus Sedis Apostolicæ privilegijs, quibus Concilium Tridentinum nequaquam derogat, muniti fuerint. Datum Romæ die 10. Nouembris 1614. Hæc omnia Naldus.

4. Notandum tamen est cum Miranda *vbi supra* quod si prædicto privilegio non perfruuntur, nec perfrui possunt aliæ Religiones, privilegium etiam habentes communicationis. Nam prædicte Abbates sunt benedicti, & in suis domibus & Monasterijs habent iurisdictionem, quasi Episcopalem, & secundum ius, ac privilegia multa sibi conceduntur, quæ non continentur, nec conceduntur Prælati aliarum Religionum, quod est multum notandum, ac memorie commendandum; nam in his, & similibus non fit communicatio, cum non militet eadem ratio.

RESOL. XXIV.

An Prælati nostræ Religionis, & aliarum possint benedicere paramenta, non solum nostrarum Ecclesiarum, sed etiam exterarum? Exp. 3. tr. 2. Ref. 40.

§. 1. Affirmatiuam sententiam docent Peirinus de *Relig. tom. 1. cõst. 1. July 11. §. 19. n. 44.* Rodr. in *qq. Regul. tom. 1. q. 36. art. 2.* Miranda in *manuali Prælatorum, tom. 1. q. 40. art. 1.* & in nostris privilegijs *part. 1. tit. Benedicere, §. 2.* sic habetur. Præpositi nostræ Congregationis, & in eorum absentia quilibet habens principale regimen cuiuscumque nostræ domus, & Ecclesiæ, possunt solemniter benedictione benedicere paramenta, corporalia, ornamenta, & alia quæcumq; ad diuinum cultum pertinentia, vnde cumque eis delata, etiam ad vsum nostrarum Ecclesiarum non pertinentia. Innocentius VIII. S. Iustinae de Padua, vt habet *Tom. V. II.*

betur in compendio Societ. Iesu, *si benedicere, s. 4. & in compendio Minorum eodem titulo, & notat Cæcilius in suis Aduersarijs benedicere Ecclesiastica.*

2. Sed his non obstantibus Bartholomæus Gauantus in *comment. rubr. Missal. tom. 1. part. 4. tit. 19. n. 21.* adducit Decretum sacra Rituum Congregationis die 24. Augusti 1609. quo cauetur, Prælatos Regulares non posse benedicere paramenta Ecclesiarum sibi non subiectarum, sed aliqui asserunt de hac responsione non constare authenticè, & Tamburinus Romæ editus *de iure Abbat. tom. 1. disp. 2. q. 2. n. 2.* putat si prædicatum Decretum Congregationis procedere seculi consuetudine, & vfu dictorum privilegiorum.

3. Verum, iterum Gauantus *vbi supra*, in noua editione n. 22. asserit sacra Congregationem die 18. Augusti 1629. abrogasse dictam consuetudinem.

RESOL. XXV.

An saltem Generalis Religionis possit præcipere subdito, vt Episcopatum accipiat? Exp. 6. tr. 8. & Misc. 3. Ref. 33.

§. 1. Pro parte affirmatiua faciunt quædam verba Sancti Magistri in 2. 2. q. 85. art. 2. ad 3. vbi ait, votum emittentem teneri obedire Superiori Prælato obliganti ad acceptandum Episcopatum. Item docet Richardus *quod. 3. q. 2. 1.* D. Antonin *part. 3. tit. 20. c. 2. §. 6.* Angelus *verb. Electio, n. 30.* & ibi Armilla *n. 37.* Syluester *q. 19.* & alij. Deinde confirmatur, Prælati Religionis potest obligare subditum ad acceptandum beneficiũ habens adiunctã curam animarum, Ergo & Episcopatum, videtur enim æqualis ratio.

2. Sed his non obstantibus ego prorsus negatiuam sententiam tenendam esse puto. Ratio est, quia Religiosus tenetur obedire Prælati in iis quæ sunt secundum Regulam. At fieri Episcopum non est secundum regulam, nec ad regularem vitam pertinet, immo ab illa eximit, & prorsus contra rationem est, posse Prælatum id subdito præcipere, per quod ille ab eius obedientia eximitur.

3. Tum quia potestas, quam habet Prælati Religionis ordinatur per se ad commune bonum Religionis, aut bonũ particulare subditi, nec ex vi officij habet communi Ecclesiæ necessitati providere. Sed Episcopatus non ordinatur ex se ad bonũ Religionis aut subditi, sed ad commune bonum Ecclesiæ, ergo.

4. Tum etiam quia Prælati secundum D. Bernardum in libro de præcepto, non potest augere votum subditi sui, at in promotione ad Episcopatũ valde augetur votum Religiosorum, cum ascendat ad dignitatem altioris perfectionis, & extra ordinem Religiosus inuitus trahatur. Igitur dicendum est non posse Generalẽ alicuius Religionis præcipere alicui Religioso subdito, vt accipiat Episcopatum; quia nec illa est materia voti obedientiæ; vt probatum est, nec iurisdicctio Generalis ad hoc extenditur, quia non est proportionata materia obedientiæ, & vitæ regulari; vnde solum Generali demandata est cura suæ Religionis, non autem vniuersalis Ecclesiæ, ad quem spectat Episcopatum prouiso. Et ita nostram sententiã docet ex Dominicanorum familia Pater Lud. Lopez in *instruct. Sacerdot. part. 1. c. 56.* E societate P. Suarez de *Relig. tom. 3. lib. 10. c. 10. n. 22.* & Pater Sanchez in *summa. tom. 2. lib. 6. c. 2. n. 49.* Castrus Palau *tom. 3. tract. 16. disp. 4. punct. 5. n. 1.* quibus adde etiam Fatsum in *thesauro Religiosorum. lib. 6. q. 95.* vide etiam Layman *lib. 4. tract. 5. cap. 9. num. 10.*

5. Nec obstant in contrarium adducta, nam ex rationibus allatis dicendum est nomine Prælati D.

B 3 Thomam